

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/287/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1415207874
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1415207874.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobkyne: Q. Q., K.. XX.XX.XXXX, O. V. XX, XXX XX O., zastúpená: Advokátska kancelária Roštár - Slovák, s.r.o., IČO: 36 858 731, so sídlom Révová 7, 811 02 Bratislava, proti žalovaným: X/ O. S.Š., K.. XX.XX.XXXX, O. O. XX, XXX XX O., zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Almáši Gabriel, spol. s r.o., IČO: 36 856 592, so sídlom Šumavská 3, 821 08 Bratislava, X/ P. Q., K.. XX.XX.XXXX, O. V. S.Ž. XX, XXX XX O., o určenie relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy, o odvolaní žalovanej 1/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 18.07.2018 č.k. 11C/348/2015-160, jednomyseľne takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd o p r a v u j e záhlavie rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 18.07.2018 č.k. 11C/348/2015-160 v časti uvedenia dátumu narodenia žalobkyne tak, že správne má znieť: „15.04.1946“.
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.
- III. Žalobkyni sa proti žalovanej 1/ a žalovanému 2/ spoločne a nerozdielne p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie určil, že Darovacia zmluva, uzavretá 14.06.2012 medzi žalovanou 1/ ako obdarovanou a žalovaným 2/ ako darcom, predmetom ktorej je bezodplatný prevod spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 1/2 na nehnuteľnostiach nachádzajúcich sa v k.ú. P., okres Bratislava IV, Obec O. - Q. Č. P., zapísané na LV č. XXX Okresného úradu Bratislava, odbor katastrálny, ako pozemok parc. CKN č. XXX vo výmere 423 m² - zast. plochy a nádvoria, pozemok pare. CKN č. XXX vo výmere 347 m² - záhrady, rodinný dom - 2 byt. jednotka so súp. č. XXXX postavený na parc. CKN č. XXX, ktorej vklad bol povolený pod V č. XXXXX/XX dňa 13.07.2012, je neplatná (výrok I), žalobcovi proti žalovaným 1/, 2/ spoločne a nerozdielne priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % (výrok II), s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok III).

2. Rozhodnutie právne zdôvodnil ust. § 39, § 40a, § 116, § 140, § 606 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 80 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“). Pri skúmaní, či žalobkyňa má naliehavý právny záujem na danom určení, vzhliadol na to, že žaloba o určenie relatívnej neplatnosti právneho úkonu pre porušenie predkupného práva môže obstať z pohľadu naliehavého právneho záujmu i vtedy, ak už došlo ku porušeniu predkupného práva. Nakoľko rozsudok, ktorým súd rozhodne o neplatnosti právneho úkonu týkajúceho sa nehnuteľnosti je listinou, na základe ktorej správa katastra vyznačí formou záznamu stav pred týmto úkonom, uvedené samo osebe zakladá naliehavosť žaloby o určenie neplatnosti právneho

úkonu. Vo veci nebolo sporným, že na LV č. XXX k.ú. P., okres Bratislava IV, Obec O. - Q. Č. P., zapísané na LV č. XXX Okresného úradu Bratislava, odbor katastrálny, ako pozemok parc. CKN č. XXX vo výmere 423 m² - zast. plochy a nádvoria, pozemok parc. CKN č. XXX vo výmere 347 m² - záhrady, rodinný dom - 2 byt. jednotka so súp. č. XXXX postavený na parc. CKN č. XXX (ďalej len „nehnutelnosť“), sú zapísaní ako podieloví spoluvlastníci žalobkyňa a žalovaná 1/ každý v 1/2. Pôvodní spoluvlastníci nehnuteľností boli žalobkyňa a žalovaný 2/, každý v 1/2. Žalovaná 1/ je neteť žalovaného 2/. Darovacou zmluvou datovanou z 14.06.2012 žalovaný 2/ daroval nehnuteľnosti žalovanej 1/, vklad vlastníckeho práva bol povolený dňa č. 13.07.2012. Žalovaný 2/ i žalobkyňa potvrdili, že žalovaný 2/ pred darovaním neponúkol svoj spoluvlastnícky podiel žalobkyni. Sporným bolo, či žalobkyni patrilo predkupné právo k podielu darovanému žalovanej 1/, pretože nedošlo k prevodu na základe kúpnej zmluvy, ale na základe darovacej zmluvy a či žalobkyni patrilo predkupné právo, pretože žalovaná 1/ a žalovaný 2/ boli podľa tvrdenia žalovanej 1/ blízke osoby. Pri posudzovaní otázky uplatnenia predkupného práva pri bezodplatnom darovaní súd prvej inštancie vychádzal z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2005 z 25. októbra 2005, podľa ktorého sa predkupné právo podielového spoluvlastníka uplatňuje aj pri prevode spoluvlastníckeho podielu na základe darovacej zmluvy. I keď existujú aj iné právne názory (rozhodnutia českých súdov, na ktoré poukázala aj žalovaná 1/), súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal z toho, že predkupné právo predstavuje povinnosť prevádzajúceho spoluvlastníka ponúknuť vec ako prvému inému spoluvlastníkovi, príp. spoluvlastníkom. Vyjadril názor, že zákonný pojem „prevod spoluvlastníckeho podielu“ (§ 140 Občianskeho zákonníka) zahŕňa nielen odplatný prevod, ale aj prevod bezodplatný, teda všetky formy scudzenia spoluvlastníckeho podielu. Toto ustanovenie zákona nehovorí o odplatnom prevode spoluvlastníckeho podielu, ale o prevode vo všeobecnosti, z čoho vyvodil, že predkupné právo musí pôsobiť aj v prípade iného ako odplatného prevodu vlastníckeho práva. Ustálil tak, že žalovaný 2/ teda nemusel svoj spoluvlastnícky podiel žalobkyni darovať, ale bolo jeho povinnosťou ponúknuť ho na predaj za trhovú (odhadnú) cenu. V konaní žalovaný 2/, ani žalobkyňa nepopreli, že tak žalovaný 2/ neurobil, z čoho vyvodil, že predkupné právo žalobkyne v prípade prevodu spoluvlastníckeho podielu bolo porušené. Následne sa zaoberal tým, či v čase prevodu spoluvlastníckeho podielu medzi žalovaným 2/ a žalovanou 1/ išlo o prevod medzi blízkymi osobami alebo nie. Mal za to, že skutočnosť, že žalovaná 1/ žalovaného 2/ navštevovala, prípadne to, že sa mali radi a že mali priateľský vzťah, nezakladala medzi nimi samo osebe vzťah blízkych osôb v zmysle § 116 Občianskeho zákonníka. Blízkosť vzťahu žalovaného 2/ a žalovanej 1/ nebolo možné vyvodiť ani z ich vzájomnej korešpondencie. Na základe uvedeného súd prvej inštancie ustálil, že pri prevode spoluvlastníckeho podielu k sporným nehnuteľnostiam na žalovanú 1/ nešlo o prevod medzi blízkymi osobami, a preto zostalo predkupné právo ostatných spoluvlastníkov - žalobkyne vo vzťahu k tomuto podielu zachované. Súd prvej inštancie upustil a nevykonal navrhnutý dôkaz - výsluch žalobkyne z dôvodu, že tento by podľa názoru nezvrátil zistený skutkový stav. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba žalobkyne je dôvodnou.

3. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Nakoľko žalobkyňa bola v konaní proti žalovanej 1/ a žalovanému 2/ plne úspešná, priznal jej nárok na náhradu trov konania v plnej výške. S tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná 1/, dôvodiac ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p.. Mala za to, že právne závery súdu prvej inštancie vo vzťahu k ponukovej povinnosti spoluvlastníka voči ostatným spoluvlastníkom aj v prípade darovania sú prekonané a obsolentné. Poukázala na to, že Ústavný súd SR v uznesení zo dňa 21.06.2012 sp.zn. II.ÚS186/2012 uviedol, že oba výklady (tak česky ako aj slovenský) sa javia ako legitímne a ústavne konformné. Na podporu svojej argumentácie poukázala na rozsudok Krajského súdu Trnava sp.zn. 26 Co/50/2013 zo dňa 27.08.2014. Namietala, že súd prvej inštancie vo veci nesprávne interpretoval ust. § 116 Občianskeho zákonníka, keď vyvodil, že vo vzťahu k žalovanému 2/ nie je v postavení blízkej osoby. Mala za to, že zásadným bolo posúdenie intenzity a kvality skutočných vzájomných vzťahov osôb. Bolo potrebné prihliadnuť na to, že žalovaný 2/ nemá potomkov, preto medzi nimi došlo k upevneniu vzťahov, ktorý presahoval bežnú citovú blízkosť. Už vo vyjadrení k žalobe zo dňa 04.08.2015 poukázala na to, že jej žalovaný 2/ daroval aj nehnuteľnosti nachádzajúce sa k.ú. P.O., obec Bratislava - m.č. P., okres Bratislava IV, zapísané na LV č. XXXX. Žalovaný 2/ sa aj na pojednávaní vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV sp.zn. 7C/93/2014 vyjadril, že si veľmi dobre rozumeli. Keďže žalovaný 2/ uviedol, že mu pomáhala vo všetkých smeroch, že bola jediná ktorá si dar zaslúži a že sa zblížili, je potrebné ju vnímať ako blízku osobu. I keď žalovaný 2/ vzhľadom na vyšší vek bol umiestnený v dome seniorov, toto nemožno interpretovať v jej neprospech, nakoľko žalovaného 2/ opakovane navštevovala. Na základe

uvedeného žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol a priznal jej nárok na plnú náhradu trov konania.

5. K odvolaniu žalovanej 1/ sa žalobkyňa vyjadrila podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 06.09.2018 a uviedla, že nesúhlasí s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalovanej 1/ a plne sa stotožnila so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Poukázala na to, že podľa ustálenej judikatúry, ako aj z doslovného znenia ust. § 140 Občianskeho zákonníka vyplýva, že obmedzenie slobody voľby sa aplikuje rovnako pri slobodnej voľbe spoluvlastníka svoj podiel predať ako aj v prípade jeho darovania niekomu inému ako spoluvlastníkovi. Stotožnila sa aj so závermi súdu prvej inštancie o neexistencii vzťahu blízkych osôb medzi žalovanou 1/ a žalovaným 2/. Z evidencie návštev žalovaného 2/ v domove pre seniorov za obdobie od 02/2012 - 02/2013 vyplýva, že žalovaná 1/ pred tým, ako jej žalovaný 2/ nehnuteľnosť daroval, navštívila žalovaného 2/ len jedenkrát, z čoho nemožno vyvodzovať, že by si boli blízkymi osobami. Žalovaný 2/ býval v dome pre seniorov už od roku 2011, kedy ho žalovaná 1/ nenavštevovala, nakoľko ich vzťahy boli narušené. Zároveň poukázala na to, že žalovaný 2/ listom zo dňa 02.05.2013 vyzval žalovanú 1/ na vrátenie daru. Narušené vzťahy medzi žalovanými preukazuje aj listová komunikácia. Nemožno opomenúť, že žalovaný 2/ mal blízka osoby, a tu ju a brata. Žalovaná 1/ sa mohla o žalovaného 2/ postarať ako jeho blízka osoba, čo však neurobila. Na základe uvedeného preto žiadala, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

6. Žalovaný 2/ sa k odvolaniu žalovanej 1/ nevyjadril.

7. Odvolací súd zistiac, že odvolanie odvolateľky bolo podané v zákonnej lehote, preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej 1/ nebolo podané dôvodne. Vychádzajúc z nerozlučného procesného spoločenstva na strane žalovaných, podanie odvolania žalovanou 1/ vyvolalo účinky aj vo vzťahu k žalovanému 2/.

8. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

9. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je dostatočné a presvedčivé a súd prvej inštancie sa v ňom vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup je dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal, niet v ňom miesto pre dohady a domnienky. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 <<http://merit.slv.cz/III.US209/04>> vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia". Prijaté právne závery primerane vysvetlil, pričom dal i odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky oboch strán. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaná 1/ sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Napadnutý rozsudok tak nie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. S odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadruje sa len k odvolacím námietkam žalovanej 1/.

10. Vo vzťahu k námietkam žalovanej 1/, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods.1 písm. h/ C.s.p.) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový

stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. Vo vzťahu k námietkam odvolateľky, že súd prvej inštancie nesprávne interpretoval ust. § 116 Občianskeho zákonníka, odvolací súd odkazuje na bod 35, 36 a 36 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje. Ust. § 116 Občianskeho zákonníka pod pojmom blízka osoba rozumie príbuzného v priamom rade, súrodenca a manžela. Iné osoby v pomere rodinnom alebo obdobnom sa pokladajú za osoby sebe navzájom blízke, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá dôvodne pociťovala ako vlastnú ujmu. V prvom rade musí medzi nimi jestvovať rodinný alebo obdobný pomer a kumulatívne platí, že ujmu, ktorú by utrpela jedna z osôb, by druhá z nich dôvodne pociťovala ako vlastnú ujmu. Rodinným pomerom je príbuzenský vzťah, ktorý sa nezaraďuje do prvej kategórie a pôjde najmä o príbuzných v nepriamom (pobočnom) rade, pričom sa skúma najmä skutočný obsah uvedeného vzťahu, najčastejšie založený na spoločnom súžití osôb. Zároveň je potrebné preukázanie kumulatívneho splnenia aj druhej podmienky, a to dôvodné pociťovanie ujmy ako vlastnej, ktorá svedčí o istej kvalite a intenzite vzájomného vzťahu, ktorý tieto osoby medzi sebou majú. Tento vzťah musí byť pritom vzájomný, to znamená, že nestačí, ak jedna z osôb by pociťovala ujmu tej druhej ako svoju vlastnú, ale musí to platiť aj opačne. Nakoľko preukázanie pociťovania ujmy niekoho iného, ako ujmy vlastnej je podmienkou subjektívnou, nestačí iba tvrdenie dotknutých osôb, že ujmu iného pociťujú ako svoju vlastnú. Práve „dôvodnosť“ takéhoto „pocitu“, ktorá je explicitne vyjadrená v ustanovení § 116 vnáša do posudzovania vzájomného vzťahu prvok objektívnosti. Posudzovať by sa malo, či si osoby vzájomne prejavujú záujem, či si pomáhajú, ak žijú v spoločnej domácnosti, skúmajú sa pomery, v akých spoločne žijú a pod. Napriek objektivizujúcemu prvku „dôvodnosti“ pociťovanej ujmy ako vlastnej je splnenie tejto podmienky veľmi individuálne a je potrebné ho skúmať v každom jednotlivom prípade individuálne. V danej veci žalovaná 1/ tvrdila, že žalovaného 2/ navštevovala vo veku 14 rokov, keď býval u jej starej mami, potom v roku 1992 (kedy sa jej spýtal, či by mala záujme o podiel na nehnuteľnosti), následne v roku 2012, pričom v období do roku 2011 kedy žalovaný 2/ žil na J., žalovaného 2/ žalovaná 1/ nenavštevovala. Vychádzajúc z uvedených tvrdení žalovanej 1/, s ohľadom na veľmi sporadické osobné návštevy žalovanej 1/ u žalovaného 2/, možno súhlasiť so závermi súdu prvej inštancie, že ich vzájomný vzťah nemal kvalitu a intenzitu blízkeho vzťahu. Naplnenie takej kvality a intenzity ich vzájomného vzťahu, ktoré by bolo možné považovať za vzťah blízky nemožno vyvodzovať ani z toho, že v roku 2012, kedy sa mala žalovaná 1/ dozvedieť o tom, že žalovaný 2/ sa nachádza v P. V. S., navštívila žalovaného 2/ len 18 krát. Pričom v roku 2013, t.z. po uzavretí Darovacej zmluvy (14.06.2012) sa počet návštev žalovanej 1/ znížil na celkom štyri návštevy. Pri posudzovaní kvality vzájomného vzťahu žalovanej 1/ a žalovaného 2/ nemožno nevzhladnúť ani na argumentáciu žalobkyne, že žalovaná 1/ ani po zhoršení zdravotného stavu žalovaného 2/, neprejavila záujem prevziať starostlivosť o žalovaného 2/. Vychádzajúc tak zo skutočnosti, že vzťah žalovanej 1/ k žalovanému 2/ bol založený len na sporadických kontaktoch, takýto vzťah i z hľadiska jeho obsahu nemožno považovať za vzťah blízkych osôb. Preto keď žalovaný 2/ pred prevodom nehnuteľnosti neponúkol žalobkyni svoj podiel, nesplnil si povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 140 Občianskeho zákonníka <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mjzgy2f6nbqfzygc4tbm5zgczrnge2da>>, teda porušil predkupné právo žalobkyne.

12. V podanom odvolaní žalovaná 1/ namietala aj právne závery súdu prvej inštancie, že zákonný pojem „prevod spoluvlastníckeho podielu“ v sebe zahŕňa nielen odplatný prevod, ale aj prevod bezodplatný. Súd prvej inštancie v tejto časti svoje rozhodnutie zdôvodnil s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 102/2005 z 25. októbra 2005, zverejnený pod č. R 58/2005. Odvolateľka v podanom odvolaní poukázala na neustálenú súdnu prax v tejto veci, majúc za to, že závery uvedené v rozhodnutí R/58/2005 sú prekonané napr. rozhodnutím Krajského súdu v Trnave sp.zn. 26Co/50/13 zo dňa 27.08.2014. Odvolací súd v súvislosti s odvolacou argumentáciou žalovanej 1/ uvádza, že rozhodnutie všeobecného súdu Slovenskej republiky, na ktoré v odvolaní poukazovala nie je považované za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p., keď „za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1. 1. 1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky 70 (pokiaľ neboli v neskoršom období judikatórne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a

vecne na ne nadviazali“ a „do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu zahrnúť aj rozhodnutia publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávanej Najvyšším súdom ČSFR, Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR v dobe do 31. 12. 1992, ako aj rozhodnutia uverejnené v Zborníkoch stanovísk, správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR vydaných SEVT Praha v rokoch 1974 (č. I, 1965 - 1967), 1980 (č. II, 1964 - 1969) a 1986 (č. IV, 1970 - 1983), pokiaľ sú stále použiteľné (najmä z hľadiska ich súladu s hodnotami demokratického právneho štátu) a neboli prekonané neskoršou judikatúrou. Napokon vzhľadom na čl. 2 ods. 2 C.s.p. je potrebné za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu považovať aj rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp. zn. 6 Cdo 29/2017). Vychádzajúc z toho, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zverejnené pod č. R 58/2005, nebolo ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu prekonané, na správnosť právnych záverov súdu prvej inštancie nemá vplyv skutočnosť, že ohľadne výkladu § 140 Občianskeho zákonníka existuje aj opačný názor, podľa ktorého sa predkupné právo podielového spoluvlastníka pri prevode podielu na základe darovacej zmluvy neuplatní. Tento názor zaujala pri totožnej relevantnej právnej úprave predkupného práva podielových spoluvlastníkov česká súdna prax (najmä rozhodnutia NS ČR sp. zn. 22Cdo/2408/2007, sp. zn. 22Cdo/3188/2006), ktorá prešla aj testom ústavnosti Ústavného súdu ČR (rozhodnutie ÚS ČR sp. zn. III. ÚS 3688/2010) a ktorá poukazuje najmä na ust. § 602 a nasl. Občianskeho zákonníka vychádza z toho, že z gramatického výkladu pojmu „predkupné právo“ vyplýva jeho aplikácia len pre prípad predaja (nie darovania). Uvedená problematika bola posudzovaná tiež Ústavným súdom SR, ktorý v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 186/2012 zaujal záver, že oba prezentované výklady sa javia ako legitímne a ústavne konformné, no súčasne oba vzbudzujú aj určité pochybnosti. Ústavný súd SR síce vo svojom rozhodnutí nekonštatoval, že jediným ústavne konformným výkladom je názor obsiahnutý v rozhodnutí NS SR sp. zn. 1Cdo/102/2005 (R 58/2005), zároveň ani nekonštatoval, že názor NS SR sp.zn. 1Cdo/102/2005 je prekonaný. V záujme komplexnosti posúdenia veci je potrebné podotknúť, že súčasná judikatúra nie je v tomto smere úplne jednotná, nakoľko Najvyšší súd SR rozhodnutím sp.zn. 4 Cdo/7/2020 zo dňa 27.05.2020 odmietol dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/83/2019 zo dňa 20.08.2019, ktorý vychádzal z opačného názoru, t.z. že predkupné právo spoluvlastníka sa aplikuje len v prípade predaja. Odvolací súd však vzhliadol na to, že sa jedná o ojedinelé rozhodnutie dovolacieho súdu nie o ustálenú súdnu prax, preto preferujúc existenciu princípu právnej istoty ako súčasť materiálneho právneho štátu prejavujúceho sa aj stabilitou judikatúry, dospel odvolací súd k záveru, že nie je dôvodným odkloniť od rozhodnutia Najvyššieho súdu SR obsiahnutého v rozhodnutí NS SR sp. zn. 1Cdo/102/2005 (R 58/2005).

13. K odvolateľkou uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. (t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia odvolací súd konštatuje, že závery súdu prvej inštancie majú oporu vo vykonanom dokazovaní, súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v takom rozsahu, aby náležite zistil skutkový stav a tento správne právne posúdil, preto odvolací súd nemal za preukázané neplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu.

14. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie (vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie) ako vecne správne podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil.

15. Odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie v záhlaví napadnutého rozhodnutia chybné uviedol pri označení žalobkyne jej dátum narodenia 14.04.1946, i keď z obsahu žaloby v časti identifikácie osoby žalobcu, ako aj z výpisu z registra obyvateľov je zrejým, že dátum narodenia žalobkyne je 15.04.1946. Jedná sa tak o chybu v písaní, zrejmu nesprávnosť, ktorú odvolací súd postupom podľa § 224 C.s.p. v spojení s ustanovením § 378 ods. 1 C.s.p. odstránil tým, že opravil záhlavie rozsudku súdu prvej inštancie súdu v časti uvedenia dátumu narodenie žalobkyne tak, že správne má byť uvedené „15.04.1946“. Uvedený postup je možný a prípustný aj keď nová právna úprava (predtým § 222 ods. 3 O.s.p.) tento

postup explicitne neuvádza (pozri Civilný sporový poriadok, Veľký komentár, Š., E., O., Q., O., I.Č. a kol., Nakladateľstvo C.H.Beck, str. 825).

16. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. vychádzajúc z toho, že v odvolacom konaní mala v plnom rozsahu úspech žalobkyňa. Nakoľko žalovaná 1/ a žalovaný 2/ tvoria nerozlučné procesné spoločenstvo, o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že priznal úspešnej žalobkyni voči neúspešnej žalovanej 1/ a žalovanému 2/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).